

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **A. S.**, nar., státní příslušnost
t. č. pobytem v
zastoupen advokátem Mgr. Radimem Strnadem, advokátem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 11. 10. 2019, č. j. MV-137426-2/OAM-2019

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že usnesením žalovaného ze dne 11. 10. 2019 pod sp. zn. MV-137426-2/OAM-2019, bylo dle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb. zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci.
2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podává žalobu pro jeho nesprávnost, neboť se cítí být tímto rozhodnutím zkrácen na svých právech. Nemůže především souhlasit s tvrzením žalovaného o správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného, které dle žalovaného vychází z řádně a dostatečně zjištěného stavu věci a má oporu v podkladových materiálech. Z odůvodnění napadeného usnesení se podává, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již pátá v pořadí, a tedy se jedná dle ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. o opakovanou žádost, kdy žalobce dle žalovaného v řízení nepředložil jiné důvody své žádosti o mezinárodní ochranu než v předchozích žádostech.
3. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9Azs 185/2017-28 se podává, že „*odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., musí obsahovat odůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti*“.
4. Žalovaný v odůvodnění napadeného usnesení pouze konstatoval, že žadatel neuvedl žádné jiné důvody než ty, které tvrdil v předchozích žádostech. Současně žalovaný konstatoval, že v žádosti čtvrté v pořadí, která byla podána 6. 8. 2019, žalobce tvrdil skutečnosti týkající se jeho cestovního dokladu, resp. nemožnosti tento doklad získat.
5. V nyní posuzované žádosti však žalobce tvrdil nové skutečnosti, které dne 6. 8. 2019 ještě nenastaly, a to starost o svého otce. Byť žalovaný uvádí, že starost o otce byla již předmětem zkoumání v předchozích žádostech, kdy žalovaný v roce 2018 zjistil, že žalobce o svého otce reálně nepečuje, neboť tento byl do 31. 7. 2019 ve výkonu trestu, a tedy že otec není na péči žalobce vázán, přesto má žalobce za to, že správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce se o svého otce skutečně nemohl starat, neboť byl ve výkonu trestu, přičemž otec žalobce pobýval u svých příbuzných, resp. u své dcery v zahraničí, neboť jeho zdravotní stav skutečně vyžaduje péči další osoby. Nicméně otec žalobce má na území České republiky udělen trvalý pobyt, a i nadále hodlá na území České republiky žít. I z tohoto důvodu je žalobce jediným příbuzným, který se zde může o otce postarat a jak sám žalobce uvedl, o otce se stará a dochází s ním 3x týdně k lékaři, přičemž správnímu orgánu předložil zprávy, ze kterých vyplývá, že otec žalobce je na území České republiky, a zejména z těchto zpráv plyne zdravotní stav otce žalobce. Přičemž starost o rodinného příslušníka byla důvodem, pro který žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 12. 2015 žalobci doplňkovou ochranu udělil. Žádost o prodloužení doplňkové ochrany byla žalobci zamítnuta s tím, že v daném období byl ve výkonu trestu a žalovaný dospěl k závěru, že otec žalobce není na jeho péči vázán. Otec žalobce je na péči další osoby odkázán a je samozřejmé, že žalobce nemohl z důvodu výkonu trestu o jeho osobu pečovat, nicméně tento závěr nesvědčí o tom, že by otec žalobce nebyl na jeho péči vázán. Jak bylo uvedeno výše,

otec žalobce má udělen trvalý pobyt na území ČR. Žalobce je zde jediným příbuzným, který je schopen se o otce starat na území ČR. Nemůže být po otci žalobce spravedlivě požadováno, aby porušoval zákon o pobytu cizinců tím, že bude dlouhodobě žít v jiné zemi jen z důvodu, že v České republice není osoba, resp. příbuzný, který by se o něj mohl postarat, resp. z důvodu, že žalobci nebyla udělena doplňková ochrana a z důvodu nemožnosti vydání cestovního dokladu si žalobce nemůže vyřídit pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců. Ačkoliv žalobce žalovanému předložil lékařské zprávy otce, žalovaný zcela rezignoval na vlastní šetření týkající se např. pobytové kontroly, případně dotazem u ošetřujícího lékaře otce žalobce, byť důvod žádosti o mezinárodní ochranu - péče o nemocného otce - byl žalovanému tvrzen i doložen lékařskými zprávami.

6. Žalobce má dále za to, že žalovaný rezignoval na odůvodnění napadeného usnesení, a to zejména ve vztahu k možné změně bezpečnostní situace v Jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9Azs 185/2017-28, bod 29, „Z výše uvedeného je však zřejmé, že i v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, **proč** k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají“. Žalovaný se však omezil pouze na uvedení zpráv o zemi původu, aniž by uvedl, co konkrétně tyto zprávy ve vztahu k žalobci uvádějí, jak se dotýkají či mohou dotknout v jeho případě návratu do země původu a současně nerozvedl, resp. nečinil závěr, proč ke změně situace v zemi původu nedošlo.
7. Členské státy zajistí, aby z příslušných zdrojů jako je úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, získaly přesné a aktuální informace. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud, když v rozsudku ze dne 20. 6. 2016, č. j. 9Azs 1/2013-38 uvádí: „*Správní orgán je povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečné, přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele*“.
8. V této souvislosti žalobce odkázal také na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 34Az 1/2017 ze dne 7. 8. 2018, ve kterém se podává: „*Podle rozsudku NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5Azs 4/2018-20, stíhá správní orgány povinnost zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Podle § 23c písm. c) zákona o azylu mohou být podkladem pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státní občanem. Dikce § 23c zákona o azylu promítá do vnitrostátního práva požadavek čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úřední věstník L 180, 29. 6. 2013, s. 60-95). Z něj plyne členským státům EU povinnost zajistit, aby při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů, a aby tyto informace měly k dispozici pracovníci odpovědní za posuzování žádosti a rozhodování o ní ... V této věci bylo třeba dostát povinností vyplývajícím z rozložení důkazního břemene v režimu zákona o azylu, tedy žalobce jako žadatel musel unést důkazní břemeno stran důvodů podané žádosti o mezinárodní ochranu, které se týkají výlučně jeho osoby (což učinil) a stát (správní orgán) byl zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, přičemž informace o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu měly být relevantní a*

aktuální (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS), tak aby i posléze soud mohl při soudním přezkumu snadněji reflektovat čl. 46 odst. 3 tzv. procedurální směrnice (a vycházet ze skutkového stavu ex nunc).“

9. Pokud jde o kvalitu a aktuálnost podkladů, z nichž žalovaný při svém rozhodování o udělení mezinárodní ochrany vycházel, pak Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1Azs 105/2008-81 konstatoval: *„Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře 1) relevantní, 2) důvěryhodné a vyvážené, 3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a 4) transparentní a dohledatelné“*. Tedy správní orgán odpovídá za kvalitu informací co do relevance jejich obsahu na danou věc, tak do zdroje a aktuálnosti. Obdobně lze odkázat i na další bohatou soudní judikaturu (viz. např. rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2011, č. j. 6Azs 6/2011-127; ze dne 21. 3. 2012, 6Azs 3/2012-45...).
10. Této povinnosti žalovaný správní orgán nedostál, když v daném řízení využil jako podklad pro vydání rozhodnutí pouze dvě informace o zemi původu, a to - Informace MZV ČR, č. j. 1021141/2019-LPTP ze dne 14. 2. 2019 a Informace OAMP: Arménie, Bezpečnostní a politická situace v zemi z 20. 6. 2018, přičemž tyto informace nesplňují kritérium aktuálnosti, nejedná se o zprávy z různých zdrojů, nebylo použito zpráv v maximální možné míře a zejména tyto zprávy, zejména informace o zemi původu OAMP není veřejně dohledatelná. Touto informací disponuje pouze samotný správní orgán a tyto jsou zpracovány na základě poznatků pracovníků OAMP vyslaných na zastupitelské úřady po krátké časové období.
11. K datu vydání napadeného usnesení tak informace, na jejímž základě žalovaný správní orgán žádost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zastavil, nebyla dohledatelná, transparentní, ověřená z různých zdrojů a relevantní. Tato skutečnost mohla mít dle žalobce zásadní vliv na posouzení možného pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb. *„Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd. dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl“* (rozsudek NSS, č. j. 6Azs 50/2003-896 ze dne 24. 2. 2004). K podobnému závěru došel NSS v rozsudku č. j. 1Azs 227/2017-33, dle kterého je třeba posuzovat riziko hrozící žadateli o udělení mezinárodní ochrany v budoucnu, neboť se jedná o prospektivní rozhodování.
12. Neaktuálnost a neadresnost zpráv o zemi původu a pominutí nové skutečnosti v řízení ze strany žalovaného vedlo k zastavení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný ačkoliv mohl využít ust. § 11a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb. a žádost žalobce z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit jako přípustnou, řízení o žádosti zastavil, ačkoliv je mu známo, že žalobce žije v České republice nepřetržitě od roku 1993, má zde manželku a dvě děti, které se na území České republiky narodily a stejně jako žalobce, mají udělenou doplňkovou ochranu, o jejíž prodloužení nyní žádají.

13. V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5Azs 7/2012 ze dne 25. 1. 2013 se podává, že „Obecně jistě platí, že důvody doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou subsidiární vůči pobytovým oprávněním podle zákona o pobytu cizinců, nicméně v daném případě z vyjádření žalovaného v průběhu řízení před soudem vyplynulo, že stěžovatelka sice požádala o povolení k dlouhodobému pobytu, ovšem tato žádost byla zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. O odvolání přitom nebylo v době projednávání věci před krajským soudem rozhodnuto. V daném případě tedy bylo na místě zabývat se i důvody, které vedly k zamítnutí žádosti o dlouhodobý pobyt. Pokud by totiž bylo zjištěno, že jsou u stěžovatelky dány takové objektivní skutečnosti, které jí brání v udělení povolení k pobytu, nelze předpokládat, že by ji v budoucnu mohlo být povolení k pobytu vydáno“. Navrhoval proto s ohledem na uvedené skutečnosti, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým usnesení žalovaného ze dne 11. 10. 2019 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení. Dále požadoval, aby soud závázal žalovaného uhradit žalobci vzniklé mu náklady řízení.
14. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již pátou v pořadí a žalobce ji podal dne 3. 10. 2019. Jako důvod podání své poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že by se chtěl i nadále starat o svého nemocného otce. Tuto skutečnost však žalobce uvedl již v rámci předchozích řízení a správní orgán se jí tedy detailně zabýval. Žalovaný při posouzení důvodů dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností svého případu vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Důvod formulovaný v aktuální žádosti žalovaný považuje za účelový, sloužící k prodloužení doby pobytu na území ČR za situace, kdy žalobce nemá možnost legalizovat si pobyt na území ČR jinými prostředky. Po zhodnocení i vzájemném porovnání výpovědí žadatele ve všech předcházejících řízeních, nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy.
15. Žalovaný správní orgán se rovněž zabýval bezpečnostní a politickou situací a stavu dodržování lidských práv v Vycházel z aktuálních informací nejen OAMP, ale i MZV ČR, které shromáždil v průběhu správního řízení (informace jsou součástí správního spisu). Po vyhodnocení informací musí žalovaný konstatovat, že v nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost, tedy od srpna 2019 k takové změně, která by mohla mít vliv na podklady pro vydání napadeného rozhodnutí.
16. Žalovaný postupoval v souladu s § 11a odst. 1 zákona o azylu, když nejprve posoudil přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to zda žalobce uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 anebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Postup podle § 11a odst. 4 zákona o azylu je věcí diskrečního oprávnění žalovaného a takový postup v daném případě není možné uplatnit, neboť se nejedná o situaci, kdy je možné rozhodnout o udělení

humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, případně o udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny.

17. Navrhoval proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
18. Soud zjistil ze skutečností uváděných samotným žalobcem, žalovaným i z připojených spisů Krajského soudu v Brně sp. zn. 41Az 39/2019 a 41Az 2/2018, že v případě žalobce se jedná již o pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Předposlední, tedy čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal teprve dva měsíce před touto poslední žádostí, v ní uvádí, že mu odmítá země jeho původu vydat cestovní doklad, že je osobou bez státní příslušnosti a že v jeho případě měl žalovaný využít ust. § 11a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb. a žádost žalobce z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit jako přípustnou, neboť žalobce žije v České republice nepřetržitě od roku 1993, má zde manželku a dvě děti, které se na území ČR narodily a stejně jako žalobce mají udělenou doplňkovou ochranu, o jejíž prodloužení v současné době žádají. Dále poukazoval na skutečnost, že žalovaný rezignoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to zejména ve vztahu k možné změně bezpečnostní situace v
19. Žalobce i v nyní podané žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, která je předmětem soudního přezkumu poukazuje na tu skutečnost, že žalovaný se dostatečným způsobem zabýval bezpečnostní situací v, neboť se opíral při svém rozhodování pouze o dvě informace o zemi původu, uvedl však, že zejména hodlá na území České republiky nadále zůstat, a to proto, že chce pečovat o svého nemocného otce, který má udělený trvalý pobyt na území České republiky, jeho zdravotní stav vyžaduje, aby se žalobce o otce postaral, neboť nikdo jiný z rodinných příslušníků na území ČR nežije, přičemž uváděl, že s otcem dochází 3x týdně k lékaři, že správním orgánům předložil v tomto směru lékařské zprávy, z nichž zejména vyplývá, jaký je zdravotní stav jeho otce (toto vše uvádí v žalobě proti rozhodnutí ze dne 11.10.2019).

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

20. Oproti předchozí žádosti nyní v podané žádosti o mezinárodní ochranu, která je předmětem tohoto soudního přezkumu, žalobce uvádí, proč napadá rozhodnutí žalovaného, to, že by mu měla být udělena mezinárodní ochrana hlavně proto, aby mohl pečovat o svého nemocného otce, který má trvalý pobyt na území České republiky.
21. Soud uvádí, že je skutečností, že žalobce podává již pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
22. Otázka zdravotního stavu otce žalobce a nutnosti péče o jeho osobu byla již řešena žalovaným, a to v jeho rozhodnutí č. j. OAM-371/ZA-ZA15-ZA18-PD2-2013 ze dne 26. 1. 2018, když bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se doplňková ochrana neprodlužuje.

23. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá mimo jiné toto:

24. *Správní orgán v první řadě poukazuje na nepravdivé údaje, které žadatel uvedl ve své žádosti o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany, tedy že společně se svou ženou pečuje o nemocného otce, který pobývá na adrese V průběhu s ním vedeného pohovoru dotyčný sdělil, že jeho manželství bylo zhruba před rokem rozvedeno, navíc z provedených pobytových kontrol na adrese a též z výpovědi samotného cizince vyplynulo, že tento se na uvedené adrese nezdržuje, a to minimálně od února 2016, kdy nastoupil do VTOS v kuřimské věznici. Od zmíněného data tak o otce žádným způsobem nepečuje a s jeho zdravotním stavem vlastně ani není patřičně obeznámen. Dotyčný sice sdělil, že otcům zdravotní stav je špatný (tento trpí cukrovkou, má problémy s vysokým tlakem) a potřebnou pomoc mu poskytují přátelé a známí z komunity, nevěděl však, zda otec potřebuje soustavnou péči jiné osoby poskytovanou 24 hodin denně. Jak bylo navíc prokázáno, výše uvedenými pobytovými kontrolami provedenými se žadatelem na udané adrese (tj.), především pak ze sdělení samotného majitele domu, cizincův otec se již v srpnu roku 2016 z místa odstěhoval a v současné době by se měl nacházet v u své dcery. Jmenovaný však ve s ním vedeném pohovoru opakovaně tvrdil, že jeho otec na dané adrese stále žije a dokonce jej měl před třemi měsíci navštívit ve věznici. Správní orgán zde musí podotknout, že takové tvrzení jmenovaného se ve světle ostatních dostupných důkazů jeví jako nepravdivé. Poté, co byl žadatel upozorněn na výsledky pobytových kontrol, podle nichž jeho otec na jím uváděné adrese již delší doby nepobývá, snažil se vzniklý rozpor odstranit vysvětlením, že jeho otec se možná nacházel na návštěvě u své dcery. Správní orgán k tomuto nemůže nepoznamenat, že pokud by byl zdravotní stav žadatelova otce natolik závažný, jak se tento snažil správnímu orgánu vyložit, nemohl by cizincův otec doazajista cestovat po Evropě za účelem návštěvy své rodiny.*

25. Soud tedy zdůrazňuje, to co uváděl již žalovaný, že otázka zdravotního stavu otce žalobce a péče žalobce o osobu svého otce byla tedy již jednou řešena shora citovaným rozhodnutím žalovaného, přičemž následně pak proti uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobce podal žalobu, kdy Krajský soud v Brně dne 9. 8. 2018 pod sp. zn. 41Az 2/2018 vydal rozsudek, kdy žalobu žalobce zamítl. Proti rozsudku Krajského soudu v Brně žalobce podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, kdy tento rozsudkem č. j. 6Azs 315/2018-46 ze dne 27. 3. 2019 rozhodl tak, že kasační stížnost se zamítá.

26. Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu pak vyplývá následující:

27. *Doplňková ochrana byla stěžovateli udělena rozhodnutím ze dne 31. 1. 2014 z důvodu, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, neboť stěžovatelův částečně invalidní otec, jemuž byl vystaven příslib udělení státního občanství ČR, je na péči syna závislý a jiného příbuzného zde nemá. Stěžovatel dne ... uzavřel na území ČR manželství. Jeho manželka a syn, který se narodil v ..., následně získali doplňkovou ochranu v návaznosti na udělení doplňkové ochrany stěžovateli. V ... se jim narodil*

druhý syn. Žalovaný sice dne 2. 4. 2015 rozhodl o neprodloužení doplňkové ochrany, krajský soud nicméně toto rozhodnutí zrušil s odůvodněním, že v případě zdravotního stavu otce ke změně nedošlo a taktéž nedošlo ke změně v tom ohledu, že otec stěžovatele byl před i po udělení doplňkové ochrany přítomen v obchodě s ovocem a zeleninou, obsluhoval zákazníky a v obchodě bylo chladno. Podle krajského soudu tak nebylo prokázáno, že by okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 15. 12. 2015 prodloužil doplňkovou ochranu o 24 měsíců. Dne 6. 2. 2016 byl stěžovatel přijat do výkonu trestu odnětí svobody. Manželství stěžovatele bylo rozvedeno, rozsudek nabyl právní moci dne 5. 11. 2016. Podáním ze dne 12. 11. 2017 stěžovatel požádal o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu, že v nemá žádnou rodinu a zázemí, a v ČR s jeho ženou vychovává dvě nezletilé děti a pečuje o jeho nemocného otce. Z výsledku šetření ze dne 12. 12. 2017 vyplynulo, že dotázaní prodavači koupili stánek s ovocem od stěžovatele a jeho otce, oba muže znají. Otec stěžovatele na místě již asi dva roky nebydlí. Měl by se údajně nacházet v Manželka se se stěžovatelem rozvedla a s dětmi odstěhovala. Dne 3. 1. 2018 byla provedena další pobyťová kontrola. Majitel domu sdělil, že stěžovatele a jeho otce zná, otec se z adresy odstěhoval v srpnu 2016 a bydlí u své dcery v Dne 12. 1. 2018 byl proveden se stěžovatelem pohovor. Stěžovatel uvedl, že jeho otec za ním chodí na návštěvy, naposledy byl na návštěvě před třemi měsíci. Na otázku, kdo poskytuje péči otci, stěžovatel odpověděl, že známí a kamarádi, stěžovatel neví o tom, že by byl jeho otec v, ale připustil, že tam mohl být na návštěvě u sestry.

28. Krajský soud tedy znovu uvádí, že otázka nutnosti péče o otce žalobce byla již řešena a ze spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 41Az 2/2018 vyplývá, že otec žalobce měl bydlet na adrese, kde se však již od roku 2016 nezdržuje, žalobce mu od této doby žádnou péči neposkytoval, neboť se nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, přičemž z uvedeného spisu krajského soudu vyplývá, že byla vícekrát provedena i pobyťová kontrola v domě, kde měl otec žalobce bydlet (tedy), dokud se otec žalobce na této adrese zdržoval a než prodal stánek se zeleninou, normálně v něm obsluhoval zákazníky a v té době nebylo nijak prokázáno, že by otec žalobce požadoval snad pravidelnou nebo častou péči o svou osobu ze strany někoho jiného, když již v této době z toho, co bylo zjištěno z pobyťových kontrol, kdy byl vyslýchán i majitel domu, pak bylo zjištěno, že otec žalobce by se již neměl zdržovat na území České republiky, nýbrž v u své dcery.
29. Žalobce byl z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn 31. 7. 2019 žádost o mezinárodní ochranu, když bezprostředně po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody podává, a to 1. 8. 2019, přičemž v této své žádosti vůbec nezmiňuje, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany by měla být mimo jiné péče o jeho nemocného otce, který má udělen trvalý pobyt na území České republiky.

30. Následně pak žalobce za velmi krátkou dobu, tj. 3. 10. 2019 podává opětovnou žádost o udělení mezinárodní ochrany (pátá žádost o udělení mezinárodní ochrany) a v ní uvádí jako zásadní důvod této své žádosti nutnost péče o svého nemocného otce, když uvádí, že s otcem 3x týdně musí docházet k lékaři, přičemž toto nemůže činit nikdo jiný, neboť nikdo jiný z rodinných příslušníků na území ČR nežije a uvedl, že správnímu orgánu předložil zprávy, ze kterých vyplývá, že jeho otec se zdržuje na území České republiky a zejména z těchto zpráv plyne, jaký je zdravotní stav jeho otce.
31. Tuto skutečnost sice žalobce v žalobě uvádí, nicméně ani k žalobě ale zejména ani správnímu orgánu nepředložil žádné zprávy o zdravotním stavu svého otce, tedy žádné lékařské zprávy o tom, že by bylo potřeba o osobu jeho otce pečovat ze strany cizí osoby nebo rodinného příslušníka a že jeho otec žije na území České republiky a na jaké adrese se zde zdržuje.
32. Soud tedy uvádí, že žalobce nepředložil správnímu orgánu, ale ani soudu žádnou zprávu o zdravotním stavu svého otce, z níž by vyplynulo, že je vážný a je potřeba péče o jeho osobu, ani to, na jaké adrese by se snad jeho otec měl na území České republiky zdržovat. Informace o tom, že ve spise se nachází zprávy o zdravotním stavu jeho otce, je tedy smyšlená a soud toto tvrzení žalobce vidí jako tvrzení ryze účelové proto, aby žalobce dosáhl snáze udělení mezinárodní ochrany na území ČR, kdy toto žádá již po páté. Dle žalobce měl správní orgán vyvíjet v tomto směru zvýšenou aktivitu, např. jak žalobce navrhuje, dotázat se u ošetřujícího lékaře otce žalobce, zda je nutná péče ze strany jiné osoby o otce žalobce, když žalobce sám v tomto směru, jak soud již zdůraznil, žádnou lékařskou zprávu nepředložil, ač o ní hovoří, neuvedl ani bydliště otce, aby mohla být provedena pobytová kontrola a nesdělil ani jméno a adresu ošetřujícího lékaře otce, pokud tento vůbec v současné době žije na území České republiky, když o tomto má soud také pochybnosti (žalobce neuvedl žádnou adresu bydliště svého otce na území ČR, přičemž z citovaného spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 41Az 2/2018 vyplývá, že otec žalobce z dřívější adresy X se již dávno odstěhoval a měl pobývat, podle toho, co bylo zjištěno, u své dcery v).
33. Tato žalobní námitka je tedy zcela nedůvodná, tvrzení žalobce není ničím podloženo. Soud zdůrazňuje, že se jedná dle jeho názoru o tvrzení účelové, tvrzení, kterým chtěl žalobce dodat určité barvitosti svému azylovému příběhu.
34. Pokud pak jde o otázku toho, že dle žalobce žalovaný nezjistil dostatečně politickou a bezpečnostní situaci v, s tímto se Krajský soud v Brně již také vypořádal ve svém rozhodnutí, kdy přezkoumával žalobu žalobce ohledně jeho čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a žalobu žalobce dne 10. 6. 2020 zamítl, když se otázkou bezpečnostní a politické situace v již

zabýval v tomto svém rozhodnutí. Zde soud pouze zdůrazňuje, že žalobce ani v předchozí žádosti (tedy čtvrté žádosti) ani ve své páté žádosti neuvádí, že by měl při návratu do nějaké obavy o svůj život, že by zde byly důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu, tedy že by žalobci hrozilo snad uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žalobce, vážné ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřně ozbrojeného konfliktu nebo že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

35. Podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., podá-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle §§ 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
36. Soud uzavírá, že bylo zjištěno, že se jedná o opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu, přičemž k žádné změně okolností na straně žalobce, ani ohledně politické a bezpečnostní situace v, a to ani ve vztahu k žalobci nedošlo a proto bylo správně rozhodnuto v souladu s § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb. o tom, že bylo řízení zastaveno.
37. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že žalovaný v jeho případě měl postupovat dle ust. § 11a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., kdy dle tohoto zákonného ustanovení ministerstvo může z důvodu hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.
38. Soud musí konstatovat, že na straně žalobce žádné důvody hodné zvláštního zřetele nenastaly, a pokud jde o sdělovanou péči o otce žalobce ze strany žalobce, k tomuto se soud shora již podrobně vyjádřil, není tedy namístě v případě žalobce použít ust. § 11a odst. 4 shora uvedeného zákona.
39. Soud proto žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 1. 7. 2020

JUDr. Jana Kubenová, v.
r. samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.